

μέ κακὸν τρόπον (ἢ σημ. ἐκ τῆς μεταφορᾶς τῶν καταδίκων τῶν ἀποστελλομένων εἰς ἀνώτερα δικαστήρια ἢ φυλακὰς χωρὶς νὰ πληρώσωσι ναῦλον) κοιν.: Φρ. "Εφυγε ἀναυλα. Θὰ σὲ κάμω νὰ φύγῃς ἀναυλα. Θὰ σὲ στείλω ἀναυλα κοιν. Νὰ σὲ κάμω θέλει νὰ βρῇς τὴν στράτα ἀναυλα! (ἀπειλὴ) Κρήτ. Τὸν ἐδιώξα ἀναυλα (τὸν ἐξεδίωξα) Λεξ. Πρω.

3) Ἀδικαιολογήτως, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, ἀδίκως Λεξ. Δημητρ.: "Αναυλα πῆγε ἀπὸ κακοκεφαλιά του. Τὸν ἔστειλαν ἀναυλα (ἐνν. οἱ ἱατροὶ εἰς τὸν Ἄδην).

ἀναυλιὰ ἢ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναυλος*.

Ἡ ἔλλειψις ναύλου, ἥτοι μισθώματος πρὸς μετακόμισιν ἐμπορεύματος ἐνθ' ἀν.: "Εχω ἀναυλιὰ Θήρ.

ἀναυλος ἐπίθ. Εὔβ. ("Ορ.) — Λεξ. Δεὲκ Αἰν. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναυλους Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *ναῦλος*.

1) Ὁ μὴ ναυλωθεὶς, ἐπὶ πλοίου Σκόπ.: Βρῆκα μὲ γουλέττα ἀναυλ'. Συνών. *ἀναύλωτος*. 2) Ὁ ταξιθεύων ἄνευ καταβολῆς ναύλου Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δεὲκ Αἰν. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: "Αναυλους φεύγον (χωρὶς νὰ ἔχω νὰ πληρώσω τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς μου) Αἰτωλ. 3) Ὁ μετὰ σπουδῆς καὶ ἄκων ἀναχωρῶν ἐνθ' ἀν.: "Πὸ καλοῦθες τάχατες ἦρτε; τὸν ἔφερα ἐγὼ ἀναυλο "Ορ. "Εφυγε ἀναυλος ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεξ. Δημητρ.

ἀναύλωτος ἐπίθ. Ἄνδρ. — Λεξ. Δεὲκ Βυζ. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **ναυλωτός* < *ναυλὼν*ω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἐπὶ ναύλῳ μισθωθεὶς, ἐπὶ πλοίου καὶ πλοιοκτῆτου ἐνθ' ἀν.: "Εμεινε τὸ καράβι ἀναύλωτο Λεξ. Δημητρ. "Εχω ἀκόμη τὸ πλοῖο ἀναύλωτο Λεξ. Πρω. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀναύλωτος Ἄνδρ. Συνών. *ἀναυλος* 1.

ἀναφαίνω Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναφαίν-νω Κύπρ. ἀνεφαίνω Κάσ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνιφαίνου Σαμοθρ. ἑνεφαίνω Κάσπ. Κάσ. Σύμ. Τηλ. Μέσ. ἀναφαίνομαι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Σῦρ. ἑνεφαίνομαι Θράκ. (Καλλίπ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Τὸ ἀρχ. *ἀναφαίνω*.

1) Φανερώων, ἐκδηλώνω Πόντ. (Οἶν.): "Εἶδει πόνον καὶ κ' ἀναφαίν' αὐτο (ἀντὶ κ' ἀναφαίνει αὐτο). β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. παρουσιάζομαι, προβάλλω, ἐμφανίζομαι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θράκ. (Καλλίπ.) Ἰκαρ. Κάσπ. Κάσ. Κύπρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Σαμοθρ. Σύμ. Τηλ. — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ.: "Νέφανε νὰ δῆς Σύμ. "Νεφαίνει ἀπὸ τὴν πόρταν ἕναν θεοῖον (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. "Νέφανε νὰ σοῦ πῶ ἕνα λόο Τηλ. Ἀνέφανε τὸ καῖκι Λεξ. Δημητρ. Ἐνέφανεν ἀπὸ τὴν θαλατῦρα Σύμ. "Εφ' γι σὺδαχα κι ἀκόμα δὲν ἀνέφανι Σαμοθρ. Ἐνέφανεν ἡ σκάφη του (πλοῖον) Σύμ. Δὲν ἀναφάνηκες καθόλου τόσες μέρες Λεξ. Δημητρ. Ἐφέτι δὲ ἑνεφανήκανε καθόλου ξένοι κρασᾶδες καὶ δὲ θὰ ἔχουνε τιμὴ καλὴ τὰ κρασιὰ Γαλανᾶδ. || Παροιμ. φρ.

Τὰ σύγγεν' ἀλλαργέφανε κι ὁ ἥλιος ἀναφάνηκεν (ἢ ἀλήθεια διαλάμπει) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Σκύβγω πιάνω πετραδάκι | κι ἀνεφαίνει κοριτσάκι Κάσ.

Πάνω 'ς ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ δράκως ἀναφαίν-νει Κύπρ.

Φυσᾶ βορρᾶς, δὲ φαίνεται, | νοτζᾶς, δὲν ἀναφαίνεται Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Καὶ ἑνεφάνηκε, καλέ, | τρὶκλωνε βασιλικέ,

καὶ ἑνεφάνηκεν ὁ ποδαστράγαλός της

Καλλίπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 211,4 (ἐκδ. Βόννης) «καὶ ὅτε ἐξέλθῃ ἡ σύγκλητος ἅμα τοῖς πατρικίοις καὶ στῶσιν, ἀναφαίνει ἡ αὐγούστα ὁδηγούμενη ὑπὸ τοῦ πραιποσίτου». Συνών. *ἀγναντεύω* (I) 1 β, *ἀγναντίζω* (I) 2 β, *ἀναφανίσκω*, *παρουσιάζομαι* (ἰδ. *παρουσιάζω*). 2) Παρατηρῶ, θεῶμαι Σύμ.: "Νεφαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα. Συνών. *κοιτάζω*. 3) Μέσ. γ' προσώπ. ἐπέρχεται μεταμέλεια Σῦρ.: Μοῦ ἀναφαίνεται. Τοῦ ἀναφάνηκε τοῦ δεῖνα.

ἀναφάκραστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀναφρούκαστος Κρήτ. ἀνεφρούκαστος Α.Κρήτ. ἀφούκραστος Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **ἀφακράστος* < *ἀφακ'ράζομαι*, παρ' ὁ καὶ *ἀφουκράζομαι*. Ὁ τύπ. *ἀναφρούκαστος* κατὰ μετάθ.

1) Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, ἀνήκουστος Κάλυμν. 2) Ὁ μὴ ἀκούσας, ἀνήκοος Κάλυμν. 3) Ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής Κρήτ.: Ἀναφρούκαστο κωπέλλι. Συνών. *κακαφάκραστος*.

ἀνάφαλλο τό, Ἰόνιοι Νῆσ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,216 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνὰ* καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *φάλλο* < Ἰταλ. *fallò*.

Τὸ ἀπρόοπτον ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Βάνει πάντα ὁ φρόνιμος 'ς τὴ μέση καὶ τ' ἀνάφαλλο.

ἀνάφαμα τό, Σκῦρ. ἀνάφαμ-μα Μεγίστ. ἀνέφαμ-μα Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) ἑνεφαμ-μα Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Σύμ. Τηλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφαίνω*.

1) Ἐμφάνις, παρουσία Σύμ. Τηλ.: Πάνω 'ς τὸ ἑνεφαμ-μά μου Σύμ. Μὲ τὸ ἑνεφαμ-μά μου αὐτόθ. || Φρ.

Τῆς γειτονιάς τὸ ἑνεφαμ-μα, τῆς στράτας τ' ἄμε κ' ἔλα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀργοσχόλου καὶ ἀσκόπως περιφερομένου) αὐτόθ. 2) Τὸ μέρος ὅθεν ἀναφαίνεται, προβάλλει τις ἐρχόμενος Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Μεγίστ. Σκῦρ. Σύμ.: Ἄσμ. Πάνου 'ς τὸ σφιχταγκάλισμα, 'ς τὸ γλυκοφίλημά τω,

ἐπρόαλε 'ς τ' ἀνέφαμ-μα κ' ἡ βάγια μὲ τὴν σίκλα Ἐλυμπ. Συνών. *ἀναφανή* 1. 3) Μέρος ὑψηλόν, περιβλεπτον Κάσπ. (Ἐλυμπ.) Μεγίστ. Σκῦρ. Σύμ.: Ἄσμ.

"Ἠλιε μ', ἂν εἶς ὥσάν κ' ἐμὲ γῇ κάλλιος πὺν τὰ μένα, πρῶαλε 'ς τὰ ἑνεφάμ-ματα νὰ φέξης καὶ νὰ φέξω Ἐλυμπ. Συνών. *ἀγνάντια* Β 3, **ἀγναντία*, *ἀναφανή* 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάφαμ-μα Μεγίστ. Ἀνεφάμ-ματα Κάσπ. Ἀνιφάμ-ματα Σκῦρ.

ἀναφανή ἢ, Κύπρ. Λέσβ. Σκῦρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεφανή Κύπρ. — ΔΛιτέρτ. Τζιμπρ. τραούδ. 3,50 ἀνιφανή Λῆμν. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφαίνω*.

1) Ἀνάφαμα 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Σὰν φτιάσω 'ς τὴν ἀναφανὴν τοῦ χωροῦ, ἑν-νὰ ρίξω μὴν τουφετῶν Κύπρ. Ἐναν κίν-νημαν ἦρτα πὺν τὴν ἀναφανὴν ὡς τὸ χωροκὸν αὐτόθ. Ἀμα φτιάσαμε 'ς τ' ἑναφανὴ ἀντικρύσαμε τὸ χωριὸ Σκῦρ.

2) Ἀνάφαμα 3, ὁ ἰδ., Κύπρ. — ΔΛιτέρτ. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

"Ποὺ τὴν λαόναν 'ς τὴν ἀνεφανὴν ἂν δοῦσιν μὴν γερόντισσαν κουτάλιν, ἑν-νὰ 'ν' ἡ Φωστηροῦ μ' ἕναν ἀρνὶν μὲ τὸ ὀ-δοῖνιν ρεμμένον 'ς τὴν μασκάλην

